

que és la base orgànica del floreixament científic i moral; si aquella falta, la ciència i la moral es marceixen i s'assequen com flors delicades arrencades brusquement del terreny que les alimentava.

Per aixó creiem que el sentit econòmic defensat en aquest treball, és l'únic o principal determinant de les activitats professionals mantingudes dins d'una perfecta deontologia. Criteri aplicable solament al professional capacitat que es mou sempre en la esfera d'una ortodòxia científica i legal.

Les incursions dels professionals heterodoxes al camp del intrusisme i del extracientífic fan inaplicable el nostre criteri a tots els metges. No tots caben dintre de la nostra moral i economia. El contrari fóra convertir el títol en patent de cors per a piratejat l'humanitat.

A l'enquivir la deontologia en el marc de la economia ens havíem imaginat un professional

normal, amb cabal mental i moral per a ferlo incompatible amb procediments de certa naturalesa.

Estan completament fora del marc deontològic i amb ells no pot resar el nostre criteri ètico-econòmic:

Els metges emparadors de l'intrusisme.

Els pseudo-científics que, coneixedors de l'ànima popular, posseeixen el secret de totes les suggestions, prestidigitadors de la Medicina, extra-acadèmics, extra-universitaris, eterns opositors al diploma de la popularitat obtinguda a la plaça pública i al mercat de verdures, eminències fules, cultivadors constants del truquisme, modestos i insignes truquistes que fascinen l'incauta i delirosa clientela amb tots els cops *épatants i trompe de le œils* imaginables.

Bentham

La proclama d'Hartmann i la nostra

Traduim del "*Sindicato Médico del Uruguay*" Boletín Oficial de la Asociación

"Desperteu-vos! No deixeu que les coses segeixin el seu curs funest! No veieu l'horrible pervindre que ens espera? Obriu els ulls! Decidiu-vos i preneu una resolució, l'única que pot salvar-vos! Organitzeu-vos! Fundem, seguint l'exemple dels sindicats obrers, una organització poderosa, la qual extenent-se per tot el país, reuneixi a tots els que tenim una mateixa professió, igualment amenaçada; una organització que sigui capaç d'oposar a l'influència de les "Caixes de Malalts" la voluntat ferma i unànim de tots els metges alemanys; que tingui la suficient força per a aconseguir pels seus membres, amb negociacions pacífiques, o si fos precís, inclús amb la lluita, condicions decoroses; i que, lliurant-nos d'una vegada per sempre de les omnipotents "Caixes", ens restitueixi i garantitzi la independència individual que ens ha arrebatat. Rebutgem tota esperança d'ajuda aliena! Socorrem-nos, protegim-nos a nosaltres mateixos!"

Hermann Hartmann

Si hi ha quelcom evident, és que els problemes que planteja l'actual situació professional no podrien interessar més intensament a ningú que als mateixos metges.

No obstant, per alguna cosa vivim en el país de les paradoxes. Els temes mèdics es debaten en la premsa diària pels joves cronistes que escriuen amb tanta gallardia sobre els problemes d'assistència professional com sobre temes de football. Les solucions d'higiene social, si bé corresponent a un organisme mèdic, es troben mancades de capacitat

efectiva i de projecció útil perquè surgen tòmides i inermes, sense caràcter d'imposició ni efecte categòric, quan no són travades per la intervenció de l'embalum polític, Parlament i Consell Nacional. I per afeixidura, els problemes d'assistència mutualista estan en mans de persones que solament coneixen de la tasta mèdica, la utilitat que deixen en les caixes socials sense preocupar-se poc ni molt de si la salut dels "protejits" en tan florent com la situació de la seva caixa.

I els metges? En sa gran majoria, estan molt preocupats per resoldre petits i angoixosos problemes de situació personal. L'horitzó del seu interès meditatiu y accionant, no va mes enllà del camp reduït en què es mouen, en el que recullen junt amb les aspreses i fatigues d'un penós exercici professional els recursos escassos per una vida modesta. Ja tenen prou feina senzillament per poder viure, i no poder permetre's la distracció honorosa d'ocupar-se dels interessos generals. Adusta i passivament, quiscuna cultiva el seu hort. Està clar que moltes vegades costa molt poc mirar per sobre la tanca el camp del veí. Si es presenta una bona oportunitat, extindrà la seva acció al camp adjacent, mentre espera una d'aquestes "gangas" que en terra de favors, no son tan rares com un premi de la rifa, i que pot afavorir-lo amb major terreny a explotar. El treball absorbeix; l'esforç penós és enervant; la falta de justa sanció al mèrit desanima; el favoritisme desmoralitza.

No queda altre remei que cultivar el seu hort, sense deixar de mirar per sobre el tancat per veure si es pot pescar alguna cosa.